

NEUBAUER & PARTNER
advokátní kancelář

Krajský soud v Českých Budějovicích
Zátkovo nábřeží 2
370 84 České Budějovice

NAŠE ZNAČKA

01867/0002/14

(Při korespondenci s námi vždy uvádějte naši značku.)

VYŘIZUJE

Mgr. Zita Poláková/ 387 435 511 / polakova@ak-cb.cz

V Českých Budějovicích, dne 15. 1. 2018

Žalobci:

Alena Marková

nar. 19. 5. 1957

trvale bytem ul. Míru 773, 382 41 Kaplice

Ing. Jiří Marek

nar. 1. 8. 1950

trvale bytem ul. Míru 773, 382 41 Kaplice

Právně zastoupení:

JUDr. Petrem Neubauerem, advokátem, ČAK 9352, jako jednatelem a společníkem Neubauer & Partner s.r.o., advokátní kancelář, IČ: 260 70 341, se sídlem Na Sadech 4/3, 370 01 České Budějovice

Žalovaný:

Krajský úřad Jihočeského kraje

se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 01 České Budějovice

Osoby zúčastněné na řízení: Iveta Polívková

nar. dne 29. 3. 1970

trvale bytem Dr. Stejskala 112/4, 370 01 České Budějovice

Pěnová izolační spol. s r.o.

IČ 242 19 304

se sídlem Na Větrově 119/33, Lhotka, 142 00 Praha 4

Doc. Ing. Josef Vondrys CSc.

trvale bytem Tovární 225/1, 370 01 České Budějovice

NEUBAUER & PARTNER s.r.o., advokátní kancelář

Sídlo:

Na Sadech 4/3
370 01 České Budějovice

IČ: 260 70 341

DIČ: CZ26070341

Email: info@ak-cb.cz

Tel.: +420 387 435 511

Fax: +420 387 435 514

www: www.ak-cb.cz

KONTO CZK: 7000026173/8040

KONTO EUR: 2021154403/8040

IBAN: CZ13 8040 0000 0070 0002 6173, **BIC:** OBKLCZ2X

IBAN: CZ72 8040 0000 0020 2115 4403, **BIC:** OBKLCZ2X

JUDr. Petr Neubauer 1

Mgr. Michal Pavlas 1

JUDr. Pavel Krček 1

Mgr. Zita Poláková 1

Mgr. Vladimíra Kolářová 1

Mgr. Lucie Zíková 1

Mgr. Hana Hirschová 1

Mgr. Petra Koubová 1

Mgr. Martin Hodina, LL.M

Mgr. Karel Severa

1 - advokát

Společnost je zapsaná ve veřejném rejstříku vedeném Krajským soudem v Českých Budějovicích, oddíl C, vložka 12099

Zdeňka Moravcová

trvale bytem Holašovice 59, Jankov, 373 84 Dubné

Obec Malonty

Malonty 27, 382 91 Malonty

**Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne
14. 12. 2017, č. j. KUJCK 145654/2017 dle § 65 zák. č. 150/2002 Sb.,
soudní řád správní**

Přílohy:

1. *Plná moc*
2. *Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJCK/145654/2017*
3. *Smlouva o zrušení podílového spoluvlastnictví a vzájemném vypořádání a smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 31. 10. 2005, vč. geometrického plánu č. 30-1/2005 ze dne 14. 3. 2005*
4. *Rozhodnutí Městského úřadu Kaplice ze dne 14. 11. 2016, č. j. MěÚK/26913/2013*
5. *Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 28. 2. 2017, č. j. KUJCK/30961/2017/ODSH*
6. *Rozhodnutí Městského úřadu Kaplice ze dne 26. 6. 2017, č. j. MěÚK/18491/2017*
7. *Žádost Ivety Polívkové o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace ze dne 19. 5. 2017*
8. *Přípis paní Ivetě Polívkové ze dne 25. 4. 2016*
9. *Přípis Mgr. Antonínu Menzelovi ze dne 23. 6. 2016*
10. *Potvrzení o registraci plátce DPH právního zástupce žalobců*

I.

Žalobcům bylo dne 19. 12. 2017 doručeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJCK 145654/2017, kterým krajský úřad jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Kaplice ze dne 26. 6. 2017, č. j. MěÚK/18491/2017, kterým bylo rozhodnuto o tom, že:

„Komunikace, která se nachází na částech pozemků parc. č. 306/4, 306/10, 306/15, 975 v katastrálním území Radčice u Malont, vedených v katastru nemovitostí dle „Smlouvy o zřízení věcného břemene“, s právními účinky vkladu 20. 8. 2007 a geometrického plánu č. 30-1/2005 ze dne 11. 4. 2005 pod zn. V-1008/2007 a na části pozemku parc. č. 306/5 v katastrálním území Radčice u Malont, se vyhláší za neveřejně přístupnou účelovou komunikaci.“

Žalobci touto žalobu dle § 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, napadají všechny výroky rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJCK 145654/2017, a to z níže uvedených důvodů:

II. Shrnutí skutkového stavu

V předmětném správním řízení bylo rozhodováno o žádosti žadatelky, paní Ivety Polívkové, (dále jen jako „žadatelka“) ze dne 27. 7. 2016 o „ověření existence účelové komunikace“ na pozemku parc. č. 306/4, 306/5, 306/10, 306/15, 975 v k. ú. Radčice u Malont.

Ke vzniku posuzované cesty došlo tak, že dne 31. 10. 2005 byla mezi žadatelkou, žalobci, manžely - panem Josefem Kučerou, nar. dne 10. 3. 1934 a paní Martou Kučerovou, nar. dne 15. 7. 1937, a paní Věrou Axmanovou, nar. dne 29. 7. 1939, uzavřena Smlouva o zrušení podílového spoluvlastnictví a vzájemném vypořádání a smlouva o zřízení věcného břemene. Touto smlouvou došlo k reálnému rozdělení původního pozemku s parc. č. 306/4 (ostatní plocha) v k. ú. Radčice u Malont a vypořádání spoluvlastnictví tak, že se původní podíloví spoluvlastníci stali výlučnými vlastníky (příp. společné jmění manželů) jednotlivých nově vzniklých pozemků. Zároveň byl mezi spoluvlastníky vyřešen přístup na nově vzniklé pozemky zřízením věcného břemene chůze a jízdy přes části nově vzniklých parcel. Věcným břemenem dotčené části pozemků parc. č. 306/15, parc. č. 975 a parc. č. 306/10, které měly umožňovat přístup k jednotlivým pozemkům, resp. budovám na nich se nacházejícím, byly vymezeny geometrickým plánem č. 30-1/2005 ze dne 14. 3. 2005 ověřeným oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. Josefem Bočkem pod č. 51/2005 (dále také jen jako „přístupová cesta“ nebo „předmětná cesta“). Smlouva o zřízení věcného břemene jasně definuje vůli stran při určování rozsahu užívání přístupové cesty, a proto z ní nelze dle názoru žalobců vyvodit souhlas jednotlivých účastníků smlouvy s bezplatným užíváním cesty blíže neurčeným okruhem osob.

Důkaz: Smlouva o zrušení podílového spoluvlastnictví a vzájemném vypořádání a smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 31.10.2005, vč. geometrického plánu č. 30-1/2005 ze dne 14.03.2005

I přes uvedené Městský úřad Kaplice o žádosti žadatelky ze dne 27. 7. 2016 rozhodl dne 14. 11. 2016, č. j. MěÚK/26913/2013, tak, že ve výroku stanovil, že komunikace nacházející se na částech shora specifikovaných pozemků slouží jako neveřejně přístupná účelová komunikace a tento právní stav trvá od roku 2007.

Důkaz: Rozhodnutí Městského úřadu Kaplice ze dne 14. 11. 2016, č. j. MěÚK/26913/2013

K odvolání žalobců Krajský úřad Jihočeského kraje svým rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. KUJCK/30961/2017/ODSH, rozhodnutí Městského úřadu Kaplice zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, přičemž v tomto rozhodnutí odvolací správní orgán zevrubně popsal vady, které mělo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a dále rozvedl úvahy, kterými je nutné se řídit při posuzování, zda předmětná komunikace je účelovou pozemní komunikací nebo nikoliv.

Důkaz: Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 28. 2. 2017, č. j. KUJCK/30961/2017/ODSH

Správní orgán prvního stupně následně vyzval žadatelku k doplnění žádosti, aby tato měla náležitosti vyžadované správním řádem, což žadatelka učinila podáním ze dne 19. 5. 2017, ve kterém předmět podání označila jako „žádost o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace“. Ačkoliv dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu platí, že správní orgán prvního stupně je vázán právním názorem odvolacího správního orgánu, pokud dojde ke zrušení původního rozhodnutí a následnému vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně, je dle žalobců evidentní, že Městský úřad v Kaplici v souladu s tímto požadavkem nepostupoval, neboť tento vydal dne 26. 6. 2017 rozhodnutí, č. j. MěÚK/18491/2017, kterým opětovně rozhodl o tom, že předmětná komunikace je neveřejně přístupnou účelovou komunikací, ačkoliv odvolací správní orgán takovou možnost v předcházejícím rozhodnutí výslovně vyloučil.

Důkaz: Rozhodnutí Městského úřadu Kaplice ze dne 26. 6. 2017, č. j. MěÚK/18491/2017

I přes právě zmíněné evidentní pochybení správního orgánu prvního stupně bylo odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu v Kaplici rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje ze 14. 12. 2017, č. j. KUJCK 145654/2017, zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Kaplici.

Důkaz: Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJCK/145654/2017

Žalobci jsou přesvědčeni o tom, že rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje vykazuje natolik významné vady, pro které je nutné rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

III.

Správní orgán v odůvodnění napadaného rozhodnutí nepříliš jasně uvádí, že odvolání žalobců bylo posouzeno jako zmatečné, neboť tito se odvolali proti výroku rozhodnutí, podle kterého předmětná komunikace byla vyhlášena za neveřejně přístupnou účelovou komunikací, když však sami v petitu svého odvolání navrhovali, aby bylo rozhodnutí změněno tak, že předmětná cesta není účelovou komunikací, což však dle správního orgánu není možné, neboť zákon o pozemních komunikacích zná dle § 2 odst. 2 pouze čtyři základní druhy pozemních komunikací.

Správní orgán se pravděpodobně domníval, že veškeré cesty musejí být kategorizovány dle § 2 odst. 2 zák. o pozemních komunikacích, a proto vyhodnotil odvolání žalobců jako zmatečné. Takový postup je

nutno odmítnout. Správní orgán totiž opomněl, že ne každá cesta musí být pozemní komunikací ve smyslu § 2 zák. o pozemních komunikacích, a to i přes to, že sám v předcházejícím rozhodnutí, které v této věci vydal, ze dne 28. 2. 2017, č. j. KUIJK/30961/2017/ODSH, v odůvodnění uvedl: „*taxativní výčet kategorií pozemních komunikací uvedený v zákoně o pozemních komunikacích však neznamená, že neexistují cesty a pěšiny, které pod jednotlivé kategorie pozemních komunikací nelze podřadit, ale tento omezený výčet poukazuje na fakt, že zde neuvedené cesty a pěšiny nepožívají veřejnoprávní ochrany minimálně v oblasti silničního hospodářství.*“ Takový závěr podporuje např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, dle kterého: „*V řízení o určení, zda je určitý pozemek (cesta) veřejně přístupnou účelovou komunikací, či nikoli (§ 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), je třeba v první řadě zkoumat, existuje-li zde vůbec dopravní cesta ve smyslu § 2 odst. 1 citovaného zákona, která je užívána v režimu obecného užívání (§ 19 uvedeného zákona).*“ V zásadě tedy platí, že pokud správní orgán shledá, že se o dopravní cestu nejedná, není možné předmětnou cestu podřadit pod žádnou z kategorií pozemních komunikací. Ačkoliv žalobci v průběhu správního řízení opakovaně namítali, že se o dopravní cestu nemůže jednat, správní orgány dostatečně nevyložili, proč předmětnou cestu považují za dopravní cestu ve smyslu § 2 odst. 1 zák. o pozemních komunikacích.

Žalobci v odvolání poukazovali rovněž na to, že prvoinstanční správní orgán nesprávně právně zhodnotil faktický a právní stav přístupové cesty, když určil, že se jedná o „*neveřejně přístupnou účelovou komunikaci*“, aniž by byly naplněny zákonné požadavky, resp. požadavky dané judikaturou České republiky pro vymezení cesty jako neveřejně přístupné účelové komunikace.

Dle § 7 odst. 2 zák. č. 13/1997 Sb. platí, že: „*Účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.*“ Již ze samé dikce citovaného ustanovení je zřejmé, že pro závěr o tom, že se jedná o neveřejně přístupnou účelovou komunikaci, je vyžadováno, aby pozemní komunikace byla v uzavřeném prostoru nebo objektu. Předmětná cesta však v uzavřeném prostoru či objektu neleží, a proto se o neveřejně přístupnou účelovou komunikaci jednat v žádném případě nemůže, k čemuž ostatně dospěl i v prvním rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017 Krajský soud Jihočeského kraje, když uvedl: „*V uvedeném případě se nejedná o komunikaci v uzavřeném prostoru nebo objektu, tudíž půjde buď o komunikaci dle ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích nebo cestu bez jakéhokoliv veřejnoprávního režimu.*“ Je proto zarážející, že odvolací správní orgán následně potvrdil postup správního orgánu prvního stupně, který neveřejnost účelové komunikace vyvodil z toho, že když se nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci z důvodu absence souhlasu vlastníků s užíváním komunikace jako veřejně přístupné, tak se musí jednat o neveřejně přístupnou účelovou komunikaci, ačkoliv i tento ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že se v žádném případě nejedná o uzavřený areál. Žalobci jsou přesvědčeni o tom, že v jiném případě než uvedeném v § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, nelze prohlásit účelovou komunikaci za neveřejně přístupnou. Znaky § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích naplněny nejsou, a tak nebylo možné příslušnou cestu prohlásit za neveřejně přístupnou účelovou komunikaci.

Nadto je třeba uvést, že v průběhu správního řízení došlo rovněž k závažnému procesnímu pochybení, když správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí překročil návrh žadatelky, která dne 19. 5. 2017 podala „žádost o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace“. Správní orgán měl tudíž pouze posoudit, zda jsou splněny podmínky pro vydání deklaratorního rozhodnutí o veřejně přístupné účelové

komunikaci, a pokud by splněny nebyly, měl žádost zamítnout a nikoliv vydávat rozhodnutí o tom, že předmětná komunikace je neveřejně přístupnou účelovou komunikací, neboť takto došlo k nepřipustnému rozšíření předmětu řízení ze strany správního orgánu, který je vázán podaným návrhem.

Důkaz: Žádost Ivety Polívkové o deklaraci veřejně přístupné účelové komunikace ze dne 19. 5. 2017

Odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí dále uvedl: „*Odvolací orgán musí konstatovat, že odvolateli (pozn. žalobci) dodané podklady k odvolacímu řízení – korespondence mezi právními zástupci odvolatele a žadatelky o deklaraci Ivety Polívkové, kdy si odvolatelé s žadatelkou o deklaraci vyměňují svá stanoviska k podnikatelské činnosti dotyčné žadatelky o deklaraci a vedou spor o obsah a plnění, či neplnění obsahu soukromoprávního ujednání věcného břemene, nepatří do kompetence odvolacího orgánu, proto se k nim odvolací orgán nebude vyjadřovat.*“ Odůvodnění správního orgánu, kterým tento v podstatě odmítl důkazní návrhy předložené žalobci, nelze v žádném případě akceptovat. Žalobci předložili komunikaci právních zástupců proto, aby poukázali na to, že není splněn jeden z obligatorních znaků účelové komunikace, a to neexistence souhlasu s veřejným užíváním účelové komunikace. V přípisu paní Ivetě Polívkové ze dne 25. 4. 2016, resp. přípisu právnímu zástupci paní Ivety Polívkové, panu Mgr. Antonínu Menzelovi ze dne 23. 6. 2016, se žalobci aktivně bránili neoprávněnému užívání přístupové cesty jinými osobami, z čehož lze jednoznačně vyvodit, že žalobci nikdy neudělili souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace, a to ani konkludentní. Žalobci předložením těchto důkazů v žádném případě nezamýšleli, že se správní orgán bude vyjadřovat k obsahu sjednaného věcného břemene, jak se tento mylně domníval.

Důkaz: Přípis paní Ivetě Polívkové ze dne 25. 4. 2016

Přípis Mgr. Antonínu Menzelovi ze dne 23. 6. 2016

Zřejmě kvůli tomu, že se odvolací orgán domníval, že veškeré cesty lze kategorizovat dle zák. o pozemních komunikacích, ignoroval tento v odůvodnění rozhodnutí další námitky žalobců, kteří poukazovali na důvody, pro které nelze předmětnou cestu považovat za účelovou komunikaci. Odvolací správní orgán navíc nedokázal rozeznat, že žalobci uváděné námitky v odvolání rozporují rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když měl za to, že námitky žalobců jsou v souladu s výrokem prvoinstančního orgánu, a proto se ani těmito v odůvodnění rozhodnutí nikterak nezabýval. Z tohoto důvodu lze považovat rozhodnutí odvolacího správního orgánu za nepřezkoumatelné.

IV.

Ačkoliv jsou žalobci přesvědčeni o tom, že i pro výše popsané vady by bylo lze rozhodnout o zrušení napadeného rozhodnutí, dovolují si poukázat na obecná východiska, pro která nelze předmětnou cestu považovat za účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 1 a 2 zák. o pozemních komunikacích, když na tyto skutečnosti opakovaně upozorňovali jak Městský úřad v Kaplici, tak i Krajský úřad Jihočeského kraje.

Dle žalobců **nejsou splněny základní pojmové znaky tzv. účelové komunikace** dané jak platnými právními předpisy (zejména zákon o pozemních komunikacích), tak judikaturou, a které spočívají

v následujících znacích, které musí být kumulativně splněné, aby mohla být cesta posouzena jako účelová komunikace:

1. Jedná se o dopravní cestu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
2. Spojuje jednotlivé nemovitosti pro potřebu vlastníků či spojuje jednotlivé nemovité věci s ostatními pozemními komunikacemi.
3. Existuje souhlas vlastníka s užíváním komunikace veřejností.
4. Je zde nutná komunikační potřeba.

Pouze v těchto případech je možné posoudit cestu jako tzv. účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pouze komunikace, která naplňuje všechny definiční znaky účelové komunikace (s výjimkou souhlasu vlastníka s užíváním veřejností), může být účelovou komunikací veřejně nepřístupnou. Jak již bylo uvedeno výše, městský úřad konstatoval, že nejsou splněny podmínky vymezené v ust. § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, a přesto – naprosto v rozporu se zákonem - rozhodl, že posuzovaná cesta je účelovou komunikací veřejně nepřístupnou, když ani odvolací správní orgán takový postup neshledal vadným.

Žalobci jsou proto přesvědčeni o tom, že nejsou splněny základní pojmové znaky tzv. účelové komunikace. Posuzovaná cesta je cestou soukromou, jejíž užívání je vymezeno Smlouvou o zrušení podílového spoluvlastnictví a vzájemném vypořádání a smlouvou o zřízení věcného břemene ze dne 31. 10. 2005.

Pro úplnost žalobci uvádí následující:

A. Definiční znak: Pozemní komunikace jako dopravní cesta

Z ustanovení § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“ nebo „zákon“) vyplývá, že účelová komunikace je **pozemní komunikace**, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Pozemní komunikaci § 2 zákona o pozemních komunikacích definuje jako dopravní cestu určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci.

V řízení o určení, zda je určitý pozemek či jeho část veřejně přístupnou účelovou komunikací, je třeba v prvé řadě zkoumat, **existuje-li zde vůbec dopravní cesta ve smyslu § 2, odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, která je užívána v režimu obecného užívání** (§ 19 zákona).

Zákon i ustálená judikatura (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 1 As 32/2012) určují, že obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti blíže neurčeného okruhu osob tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. **Nejde-li o cestu obecně užívanou, nemůže jít ani o pozemní komunikaci.**

V posuzovaném případě nejde o cestu obecně užívanou blíže neurčeným okruhem osob, není naplněn ani primární definiční znak účelové komunikace jako jedné z pozemních komunikací. Posuzovaná

přístupová cesta má pouze soukromoprávní charakter, slouží výlučně pro soukromé účely vlastníků pozemků vymezených v již zmiňované Smlouvě o zrušení podílového spoluvlastnictví a vzájemném vypořádání a smlouvě o zřízení věcného břemene ze dne 31. 10. 2005. Smlouva samotná vůbec nepředpokládá užití cesty jinými osobami než vlastníky dotčených pozemků, natož nějakými blíže neurčenými podnikatelskými subjekty.

Úprava užívání takové cesty proto musí být řešena nikoli prostřednictvím institutu veřejného práva (deklarace veřejně přístupné účelové komunikace), ale práva soukromého jako cesta bez jakéhokoliv veřejnoprávního režimu tak jako doposud, neboť není naplněn definiční znak dopravní cesty ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, když cesta není užívána v režimu obecného užívání dle § 19 zákona o pozemních komunikacích. Vzhledem ke skutečnosti, že se nejedná o cestu obecně užívanou, nemůže jít ani o pozemní komunikaci.

B. Definiční znak: Souhlas vlastníka s omezením vlastnického práva

V posuzovaném případě nelze dovodit veřejný zájem, který by odůvodňoval případné omezení vlastnického práva manželů Markových ve veřejném zájmu a za náhradu. Pokud se nejedná o omezení vlastnického práva ve veřejném zájmu a za náhradu, lze ústavně konformně omezit vlastnické právo pouze se souhlasem vlastníka (viz. např. náleží Ústavního soudu sp.zn. II ÚS 268/06 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.06.2008, č.j. 6 As 80/2006-105). Je zcela nepřípustné skrze institut účelové komunikace omezovat vlastnické právo v případech, kdy absentuje veřejný zájem.

Žalobci nikdy neudělili svůj souhlas, byť konkludentní, s užíváním přístupové cesty jako cesty veřejně přístupné. Skutečnost, že manželé Markovi upravili ve prospěch vlastníků sousedních pozemků právo chůze a jízdy formou věcného břemene, jednoznačně prokazuje, že při zřízení přístupové cesty neměli v úmyslu povolit neomezené užívání předmětné cesty na jejich pozemku neurčitým okruhem třetích osob (viz. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 As 76/2009-60) a nesouhlasili s užíváním jejich pozemku, resp. jeho části, neurčitým okruhem třetích osob. Nelze dovodit vůli manželů Markových cestu určit či věnovat veřejnému užívání (např. náleží Ústavního soudu sp.zn. II ÚS 268/06).

Jsou tedy povinni strpět užívání přístupové cesty pouze v rámci svých soukromoprávních závazků, tj. podle již zmiňované smlouvy o zřízení věcného břemene. Manželé Markovi nikdy neudělili souhlas neurčitému okruhu osob k obecnému užívání přístupové cesty.

Tomu svědčí i ta skutečnost, že se aktivně bránili neoprávněnému užívání přístupové cesty jinými osobami než dle smlouvy oprávněnými osobami (viz. např. přípis paní Ivetě Polívkové ze dne 25. 4. 2016, resp. přípis právnímu zástupci paní Ivety Polívkové, panu Mgr. Antonínu Menzelovi ze dne 23. 6. 2016).

Nemůže být tedy naplněn ani další z nezbytných znaků účelové komunikace, tj. souhlas vlastníka s veřejným užíváním komunikace.

Důkaz: Přípis paní Ivetě Polívkové ze dne 25. 4. 2016

Přípis Mgr. Antonínu Menzelovi ze dne 23. 6. 2016

C. Závěr

S ohledem na uvedené lze tudíž konstatovat, že předmětná cesta nesplňuje veškeré definiční znaky účelové komunikace, když není naplněn definiční znak existence dopravní cesty, neboť cesta není v žádném případě užívána v režimu obecného užívání a nemůže jít tedy ani o pozemní komunikaci. Jedná se pouze o cestu soukromou, vymezenou smlouvou o zřízení věcného břemene. Jedná o cestu, kterou nelze podřadit pod jednotlivé kategorie pozemních komunikací dle § 2 zákona o pozemních komunikacích, jedná se tedy o cestu, která nepoživá veřejnoprávní ochrany. Jedná se o cestu bez jakéhokoliv veřejnoprávního režimu, ale o upravení přístupu k jednotlivým nemovitým věcem dochází soukromoprávním institutem, a to právě smlouvou o zřízení věcného břemene.

Není naplněn ani další definiční znak účelové komunikace, kterým je udělení souhlasu s užíváním přístupové cesty jako cesty veřejně přístupné.

V.

S ohledem na shora uvedené žalobci navrhují, aby nadepsaný soud vydal tento rozsudek:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 14. 12. 2017, č. j. KUJCK 145654/2017, se pro nezákonnost ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení k rukám jejich právního zástupce do 30 dnů od právní moci rozsudku.**

Alena Marková
Ing. Jiří Marek